

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 40/2021
10.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Специјалне болнице за плућне болести „Др Будислав Бабић“ из Беле Цркве, чији је пуномоћник Драгана Симић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Панчеву и Апелационог суда у Београду, на седници одржаној 10.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 1206/18 од 20.11.2019. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Панчеву.

Образложење

Основни суд у Вршцу, пресудом П 1206/18 од 20.11.2019. године, одбио је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да преда тужиоцу у посед стан који се налази у ..., улица .. бр. ..., стан бр. ..., ослобођен од лица и ствари у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Обавезао је тужиоца да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 7.500,00 динара.

Против наведене пресуде, тужилац је изјавио жалбу. Тужена је поднела одговор на жалбу.

Апелациони суд у Београду, решењем Гж 1508/20 од 10.12.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 1206/18 од 20.11.2019. године и одлучио да списе предмета уступи Вишем суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да је тужба поднета 20.06.2018. године и у тужби наведена вредност предмета спора у износу од 20.000,00 динара, која на дан подношења тужбе, с обзиром на то да је 1 евро износио 117,7867 динара (износила 170 евра), који износ не прелази динарску противвредност од 3.000 евра на дан подношења тужбе, због чега Апелациони суд у Београду није стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби. Затим, како се тужбени захтев не односи на новчани износ, нити је реч о стварно-правном захтеву у погледу непокретности да би се вредност предмета спора одредила према одредби члана 31. став 1. Закона о парничном поступку, већ је у питању чинидба

и као вредност предмета спора узима само вредност коју је тужилац означио у тужби, то је одлучио као у изреци, на основу одредбе члана 468. Закона о парничном поступку, а у вези одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Виши суд у Панчеву, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 775/20 од 19.01.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору о непокретности на који се имају применити одредбе општег парничног поступка, по којима је поступак вођен, а не одредбе поступка о споровима мале вредности.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање о изјављеној жалби тужиоца стварно надлежан Виши суд у Панчеву.

Тужба је 20.06.2018. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 20.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом став 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

У конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева је предаја у посед предметног стана. Стога се ради о чинидби, а не о спору у вези непокретности. Предмет спора о непокретности било би утврђење, престанак или промена неког права на непокретности и тужбени захтев се у тој ситуацији усмерава само према носиоцу тог права.

Како вредност предмета спора у износу од 20.000,00 динара, наведена у тужби и уводу првостепене пресуде не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, то се ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Панчеву као другостепени суд на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**